

Προσπαθώντας να αναβιώσουμε ένα μικρούλι και γλυκούλι του περασμένου αιώνα

Μαζί με δύο άλλα σύγχρονα κυνηγητικά μας ήρθε από την επαρχία κάτι αναπάντεχο. Ένα 0.410 (δηλ. 36άρι) μονόκαννο. Είναι ένα Αγγλικό William Cashmore με πλαϊνό άνοιγμα (side lever) . Το όπλο όπως βλέπετε είναι σε πολύ κακή κατάσταση και φέρει έντονα τα σημάδια πολυετούς εγκατάλειψης. Ευτυχώς όμως τα λειτουργικά του μέρη δεν έχουν υποστεί “μαστοριές” και κακοτεχνίες και επίσης το εσωτερικό της κάννης του βρίσκετε σε μία λογική κατάσταση. Μας ζητήθηκε λοιπόν εάν είναι δυνατόν να το επαναφέρουμε στην όσο το δυνατόν αρχική, λειτουργική του κατάσταση. Όπως καταλαβαίνετε αυτό δεν θα ήταν μια καθόλου εύκολη εργασία. Αλλά..... το στοίχημα «μπορούμε ή δε μπορούμε», «γίνετε ή δε γίνετε» ήταν πολύ δελεαστικό και έτσι αποφασίσαμε να πούμε το ναι.

Εδώ θα πρέπει να παραδεχτώ, ότι για την απόφαση αυτή, έπαιξε πολύ μεγάλο ρόλο η κατασκευή μιας καινούργιας πάπιας για το όπλο, την οποία έκανε ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΑ κάποιος συνάδελφος στο εξωτερικό, ο οποίος δεν είχε πρόσβαση στο όπλο και την οποία θα σας δείξουμε σε επόμενα άρθρα.

Το όπλο όπως το πρωτοείδαμε

Η κάτω μεριά του όπλου

Η περίτεχνη του κάννη η οποία είναι η μισή οκτάγωνη, η μισή στρογγυλή και το πέρασμα από το ένα σχήμα στο άλλο γίνεται με αυτόν τον περίτεχνο τρόπο τον οποίο βλέπετε.

Βλέπετε επίσης η κατάσταση της κάννης και με έναν άσχετο αορτηριούχο τον οποίον έχουν κολλήσει (ευτυχώς με καλάνι) στο κάτω μέρος.

Το όπλο λειτουργεί, δηλαδή ανοίγει και κλείνει και ο κόκορας πέφτει κανονικά και πυροδοτεί.

Το όνομα του κατασκευαστή στο πλάι της κάννης.

Η μπάσκουλα.

Η πρώτη μας δουλειά, η διάλυσή της, εις τα εξών συνετέθη

Αρχίζει η εργασία

Αρχίζουμε λοιπόν να λιμάρουμε την μπάσκουλα. Εδώ θέλω να σημειώσω δύο τινά. Πρώτον με το που βάλαμε την λίμα επάνω, έγινε αμέσως αντιληπτό όπως μπορείτε να δείτε και εσείς, ότι τα επίπεδα... δεν ήταν επίπεδα. Μόνο ένας λόγος μπορεί να συντρέχει για αυτό το γεγονός. Η μπάσκουλα είχε ξαναφινιριστεί κάποια στιγμή στο απώτερο παρελθόν με την χρήση κάποιων κετσέδων. Διότι βεβαίως από τον κατασκευαστή αποκλείεται να μην ήταν επίπεδη.

Δεύτερον βλέπετε δίπλα την λίμα την οποία χρησιμοποιήσαμε για το λιμάρισμα της. Ο οποιοσδήποτε αδαής θα σχολίαζε «Πω πω, μια τόσο χοντρή λίμα δεν θα αφήνει ουλές και σημάδια στο μέταλλο?» η απάντηση είναι όχι. Συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Δηλαδή όταν έχουμε να λιμάρουμε μία μεγάλη επιφάνεια, εάν χρησιμοποιήσουμε μια λίμα με ψηλά ή ακόμα και μεσαία δόντια, τότε σε κάθε λιμαρισιά, ρινίσματα από το ίδιο το μέταλλο “κολλάνε” ανάμεσα στα δόντια της λίμας (δεν έχουν δηλ. χώρο να πέσουν) και είναι ακριβώς αυτά που προξενούν βαθύτατες ουλές στην επιφάνεια του μετάλλου, οι οποίες ακόλουθα είναι πολύ δύσκολο να βγουν μετά χωρίς να χαλάσουμε αυτή την πολυπόθητη επιπεδότητα.. Μία λοιπόν χοντρή, πολύ καλής ποιότητας και κοφτερή λίμα είναι το ενδεικνυόμενο εργαλείο για μία τέτοια εργασία.

Το λιμάρισμα έχει σχεδόν τελειώσει.

Γυάλισμα του μετάλλου με διαδοχικά ντουκόχαρτα μας φέρνει στο τελικό αποτέλεσμα.

Η ίδια εργασία στο κάτω μέρος.

Το κάτω μέρος τελειωμένο.

Το τελικό αποτέλεσμα. Η μπάσκουλα τελειωμένη και έτοιμη για επιφανειακή σκλήρυνση που θα δώσει την απαιτούμενη μηχανική προστασία, και όχι μόνο, στο μαλακό, πλέον, σκέτο σίδηρο της μπάσκουλας.